

les Sikkerhed, har man villet hindre det Forhold, som nu hyppigt finder Sted, at der ydes Laan uden anden Sikkerhed end den, der ligger i vedkommende Laantagers Navn.

I Paragraffens 5te Stykke har man foreslaaet, at den laveste Udlaansrente skal være mindst $\frac{1}{4}$ pCt. større end den højeste Indlaansrente, for derved at muliggøre Opsamlingen af et Reservefond; i øvrigt er det overladt til den enkelte Sparekasse at fastsætte Indlaans- og Udlaansrentens Størrelse efter de særlige Forhold, hvorunder Sparekassen virker.

Bestemmelsen i 6te Stykke om, at Kautionslaan skulle afdrages med mindst 10 pCt. aarlig; har navnlig til Formaal at tilvejebringe en større Bevægelighed i Sparekassernes Udlaansvirksomhed. Den vil desuden tjene til at forhindre, at Gældsbeviserne henligge saa længe, at det ikke af Tilsynsmyndighederne kan afgøres, om de vedkommende Beviser endnu ere i Kraft; at der betales Renter af saadanne Laan er ikke tilstrækkeligt Bevis for Gældsfor skrivningernes Gyldighed, da det ikke af Bøgerne kan ses, af hvem Renterne ere indbetalte.

Ved Bestemmelsen i 7de Stykke vil det være udelukket, at en Sparekasse anbringer en saa stor Del af sine Midler i et andet Pengeinstitut, at dens Solvens er afhængig af dette.

Bestemmelsen i 8de Stykke om, at der paa det Tilgodehavende, som en Sparekasse har indstaaende i andre Pengeinstitutter, kun kan hæves af to Personer, sigter til at hindre, at Formanden eller Regnskabsføreren misbruger sin Stilling ved til egen Fordel at disponere over saadanne Midler.

Til § 5.

Ved Udgangen af Regnskabsaaet 1906—1907 udgjorde Sparekassernes Reservefonds (særlige Dækningsfonds iberegnete) gennemsnitlig 5,6 pCt. af Sparernes Tilgodehavende. Medregnes Aktiekapitaler og kontantindbetalte Garantikapitaler, udgjorde samtlige Sikringsfonds 5,8 pCt. af Sparernes Tilgodehavende. Selv om det nu kan gøres gældende, at Sikkerheden for Sparerne væsentlig ligger i den Maade, hvorpaa Kassens Midler ere anbragte, synes det dog rimeligt at tilstræbe et Mindstemaal af 10 pCt. af Sparernes Tilgodehavende som Reservefond, hvorfor det foreslaas forbudt, at Sparekassens aarlige Overskud anvendes til andet end Forøgelse af Reservefonden,

Forelagte Lovforslag m. m.

saa længe denne ikke har naaet den nævnte Størrelse.

Da saavel Aktiekapitalen som Garantikapitalen skulle forrentes, og da en Overførelse af Kapital fra Reservefonden til Aktie- eller Garantikapital derfor vil paa- drage Sparekassen en aarlig Udgift, der formindsker det aarlige Overskud og dermed Muligheden for en Forøgelse af Reservefonden, bør saadan Overførelse — der tillige indeholder en Begunstigelse for Aktionærerne eller Garanterne til Skade for Kassens Indskydere og Laantagere — være forbudt.

Da adskillige Sparekasser ved Jubilæer eller lignende Lejligheder have oprettet Legater eller Stiftelser og derved forpligtet sig til at udrede visse aarlige Udgifter i nævnte Øjemed, foreslaas det, at der for saadanne Tilfælde gøres en Undtagelse fra Regelen i Paragraffens 1ste Stykke.

Til § 6.

Den nuværende Ordning af Bogføringen er for adskillige Sparekassers Vedkommende ikke tilfredsstillende; i de mindre Sparekasser føres der ofte kun een Kassebog — hvorved Bedragerier i høj Grad lettes —; og der findes endnu Kasser, hvor der ingen Udlaansbog føres, saa at Opførelsen af Kassens Aktiver maa foretages alene efter Gældsbeviserne. Under Hensyn hertil har man i nærværende Paragraf foreslaaet Regler for Sparekassernes Bogføring; de opstillede Regler angive kun Minimumsfordringerne og kunne eventuelt suppleres ved kongelig Anordning.

Til § 7.

Denne Paragraf gaar ud paa at gøre den stedlige Revision saa virksom som muligt, navnlig ved Bestemmelsen om, at Revisorerne mindst 2 Gange aarlig uanmeldt skulle give Møde paa Sparekassens Kontor og opgøre Kassebeholdningen efter Bøgerne.

Til § 8.

En lignende Bestemmelse findes i Lov vedrørende Den sjællandske Bondestands Sparekasse Nr. 264 af 7. December 1908.

Til § 9.

Lov af 28. Maj 1880 § 10 er bortfalden som Følge af Bestemmelserne i §§ 35 og 36 i Fimaloven af 1. Marts 1889.